

A Fővárosi Ítéltábla **felperes jogi képviselője** (fél címe 1) által képviselt **felperes neve** (1172 Budapest, Hősök tere 18.) felperes által a **alperes jogi képviselőjeltal** képviselt I.rendű alperes neve (**I. r. alperes címe.**) I. rendű alperes, a **alperes jogi képviselőjeltal** képviselt II.rendű alperes neve (**I. r. alperes címe.**) II. rendű alperes ellen - felelősség megállapítása iránt - indított perben a Fővárosi Törvényszék 2016. április 29. napján kelt 25.G.40.739/2015/32. számú ítélete ellen a II. rendű alperes részéről 33. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán 2016. november 2. napján megtartott tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 15 napon belül 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a II. rendű alperes a 2015. október hó 8. napi hatállyal felszámolással törölt **adós társaság** (Cg.01-09-874484) fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a **adós társaság** vagyona 24.485.771 forinttal csökkent; ennek következtében a II. rendű alperes 24.485.771 forint erejéig kártérítési felelősséggel tartozik a **adós társaság** felszámolási eljárása során ki nem elégített hitelezői követelésekért.

Kötelezte az elsőfokú bíróság II. rendű alperest 24.485.771 forint vagyoni biztosíték letétbe helyezésére a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Határozatát azzal indokolta, hogy az I. rendű alperes 2011. július hó 15. napjától 2011. augusztus 31. napjáig önálló aláírási joggal rendelkező vezető tisztségviselője és egyedüli tagja, a II. rendű alperes - az I. rendű alperes édesapja - 2011. augusztus 31. napjától 2014. április 23. napjáig önálló aláírási joggal rendelkező vezető tisztségviselője volt a **adós társaság**-nak (adós társaság). Az adós társaság 2011. augusztus 10. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került. Az adós társaság 2011. és 2012. üzleti évre vonatkozóan nem helyezte letétbe, nem tette közzé beszámolóját. Az adós társaság 2014. április 23-ai kezdő időponttal felszámolás alá került.

A felperes az adós társaság elleni felszámolásban visszaigazolt hitelező, határidőn túl bejelentett hitelezői igénye 24.485.771 forint. Az adós felszámolásában mindösszesen 64.012.766 forint hitelezői igény került nyilvántartásba vételre. A II. rendű alperes sem iratanyagot, sem vagyont nem adott át a felszámolónak, tevékenységet záró mérleget nem készített. Az adós elleni felszámolás

befejeződött, a társaságot a felszámolási ügyben eljáró bíróság megszüntette, és 2015. október 8. napján törlésre került a Cégjegyzékből.

A felperes keresetében kérte megállapítani a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján, hogy az alperesek az adós társaság vezető tisztségviselőiként ügyvezetési feladataikat nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a társaság vagyona 24.485.771 forint összegben csökkent. Kérte az alpereseket vagyoni biztosíték nyújtására kötelezni. Előadta, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontja 2011. augusztus 10. napja, mert a közjegyzői okiratban elismert 19.197.000 forint tartozás első részletét 2011. augusztus 10. napján nem fizette meg, ezért az alpereseknek már e napon látniuk kellett, nem lesz képes esedékességgel kielégíteni az adós társaság a vele szemben fennálló követeléseket. Előadta továbbá, hogy az alpereseknek ismerniük kellett a társaság vagyoni helyzetét, mert a 2015. július 15-ei taggyűlésen a korábbi tag és ügyvezető, **1. személy** tájékoztatta arról az I. rendű alperest, aki az előző évi mérleget, eredménykimutatást is megismerte.

Álláspontja szerint vélelmezni kell a hitelezői érdekek sérelmét, mert a 2011. és 2012. üzleti évre vonatkozó beszámolók nem kerültek letétbe helyezésre, sem közzétételre, a felszámoló részére iratátadás, vagyonátadás nem történt, a tevékenységet záró mérleg elkészítésére és átadására sem került sor.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Azzal védekeztek, hogy a társaság már 2011. augusztus 1. napját megelőzően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt; az üzletrész átadás-átvétele során **1. személy** képviselője megtévesztette az alpereseket a társaság vagyoni helyzetével és bérleményével kapcsolatban; a társaság iratait csak késve és hiányosan kapták meg, ezért nem tudtak beszámolókat készíteni; az I. rendű alperes csupán másfél hónapig volt ügyvezető, semmi olyan jogellenes tevékenységet nem folytatott, amely megalapozná a felelősségét; a II. rendű alperes a ... üzlet 2011. szeptemberi bezárását követően a társaság tulajdonába került árukészletet megkísérelte értékesíteni, de az árut átvevő **1. társaság** nem számolt el az árukészlettel, illetve az ellenértékkel. A II. rendű alperes mindent megtett annak érdekében, hogy a társaság munkavállalóinak a munkabér kifizetésre kerüljön.

Az elsőfokú bíróság a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját 2011. augusztus 10. napján állapította meg, mert az alperesek a felperes által megjelölt ezen időpontot nem vitatták, csupán azt állították, hogy már ezt megelőzően is fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt az adós társaság.

Az I. rendű alperessel szembeni kereset tekintetében a bíróság a törvényi vélelmet nem találta alkalmazhatónak, de felperes előadását és a bizonyítás eredményét úgy értékelte, hogy a felperes e körben tett tényállításai nem alapozzák meg I. rendű alperes felelősségét, különös figyelemmel arra, hogy csak 2011. augusztus 10. és 2011. augusztus 31. napja közötti ügyvezetői magatartást kellett az ő vonatkozásában vizsgálni, mert ezen a napon megszűnt a vezető tisztsége. Ezért az I. rendű alperessel szembeni keresetet a bíróság elutasította.

Az elsőfokú bíróság a II. rendű alperessel szembeni kereset tekintetében megállapította, hogy vélelmezni kellett a hitelezői érdekek sérelmét, mert II. rendű alperes a felszámolás elrendelését követően nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti irat és vagyonátadási kötelezettségének, a 2011-es és 2012-es üzleti évre vonatkozó beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének, valamint a tevékenységet záró mérleg elkészítési kötelezettségének; a II. rendű alperes az adós társaság vagyonával nem számolt el.

A bíróság megállapította, hogy a mérleg szerint 2010. december 31-én 42.009.820 forint értékű eszközvagyonra volt az adós társaságnak, amelyből 27.025.000 forint készlet volt. Maga II. rendű

alperes is elismerte, hogy a 2011. június 15-én, az adós társaság átvételekor „akár 10.000.000 forintos árukészlet is volt”, és II. rendű alperes sem az árukészlettel, sem az annak eladásából származó bevétellel nem számolt el.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében meghatározott vélelem értelmében a hitelezők érdekeit sértő magatartás - ellenkező bizonyításig - bizonyítottnak tekintendő, ha a felszámolás kezdő időpontját megelőzően az adós éves beszámolójának letétbe helyezésével és közzétételével kapcsolatos, illetve a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti kötelezettségeket nem teljesítette a vezető tisztségviselő.

A felperes bizonyította a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését, és az azután keletkezett vagyoncsökkenést, melyet az ügyvezetői magatartással okozati összefüggésben állónak kell tekinteni. A II. rendű alperes bíróság kioktatása ellenére nem bizonyította, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést megtette: nem bizonyította, hogy az árukészlet a **1. társaság** részére bizományosi értékesítésre átadásra került; mi lett az áru ellenértékének sorsa; az eszköz analitikában 34.641.937 forint könyv szerinti értéken kimutatott berendezéseket az üzlet bezárását követően miért tárolta éveken keresztül és ha értékesítette azokat, mi lett a sorsa az esetlegesen kapott ellenértéküknek.

A bíróság kifejtette, hogy II. rendű alperes mentesülése körében nem volt annak jelentősége, hogy az üzlet rész megvásárlása során az alpereseket esetlegesen megtévesztette az eladó vagy annak képviselője, továbbá az üzlethelyiségre vonatkozó bérleti szerződés milyen okból, kinek felróhatóan szűnt meg, mivel a II. rendű alperes a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése értelmében csak akkor menthette volna ki magát, ha bizonyítja, hogy az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében. Annak sem volt jelentősége, hogy milyen ok miatt nem készítette el a beszámolót és a tevékenységet záró mérleget II. rendű alperes, ezért mellőzte az elsőfokú bíróság az alperesek tanúmeghallgatási bizonyítási indítványát.

Az ítélet ellen a II. rendű alperes élt fellebbezéssel és kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a II. rendű alperes vonatkozásában is kérte a felperesi kereset elutasítását. Az elsőfokú eljárásban előadottakat ismételve hangsúlyozta, hogy már az ügyvezetői megbízásának elvállalása, az üzlet rész megvásárlása előtt bekövetkezett az adós társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete, melyet a korábbi ügyvezetés idézett elő.

Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének napját 2011. augusztus 10. napjában állapította meg, az általa felajánlott bizonyítási indítványnak nem tett eleget. Önhibáján kívüli mulasztásnak tekintette a mérleg és beszámoló letétbehelyezésének hiányát, mert az előző tulajdonosok, ügyvezető és a könyvelő nem adták át részére a mérleg készítéshez szükséges adatokat. Hangsúlyozta, hogy mindazon kötelezettségének eleget tett, amelyek teljesítésére nem volt szükség a 2010. és 2011. évi iratokra, így a járulékbevallási kötelezettségének is eleget tett.

Ismét előadta, hogy az üzlethelyiség bérletének - 2011. októberi - megszűnése önmagában lehetetlenné tette az adós társaság működését, és e tekintetben a volt tulajdonos az üzlet rész átruházásakor megtévesztette az alpereseket.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Kiemelte, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjaként az alperes 2011. augusztus 10. napját megelőző, de bizonytalan időpontot jelölt meg, így a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2011. augusztus 10. napján már nyilvánvalóan fennállt.

Előadta, hogy a 2011. július 15-én készült adós társasági taggyűlési jegyzőkönyv szerint az I. rendű alperes kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a társaság vagyoni helyzetét teljes körűen megismerte, a

szükséges iratok átadását elismerte.

A II. rendű alperes az eljárás során nem bizonyította, hogy a rendelkezésére álló nagy értékű eszközöket értékesítette, hasznosította volna, a társaság követeléseinek behajtására kísérletet tett.

Hivatkozott arra, hogy a Pp. 235. § értelmében nem lehet figyelembe venni a felperes fellebbezéséhez csatolt 2016. április 21. napján kelt felszámolói levelet, mellyel azt kívánta igazolni, hogy az adós eszközei piaci értéket nem képviseltek. Álláspontja szerint ez a felszámolói levél nem változtat azon a tényen, hogy a II. rendű alperes iratanyagot, eszközt nem adott át, beszámolót nem készített, annak letétbehelyezésére nem került sor.

A Fővárosi Ítéltábla beszerezte az adós társaság felszámolására irányuló 20.Fpk.01-2013-006120. számú iratokat.

Az iratokból megállapítható, hogy a Fővárosi Törvényszék Cégbírósága kezdeményezte az adós társaság felszámolását a kényszertörlési eljárás megszüntetését követően 2013. november 6. napján.

A felszámoló 2014. november 10. napján indítványozta a felszámolási eljárás egyszerűsített módon történő befejezését. Kérelmében előadta, hogy az adós társaság volt ügyvezetője a csődtörvényben írt kötelezettségeinek nem tett eleget, nem vette fel a kapcsolatot a felszámolóval, nem került átadásra az adós társaság tevékenységet lezáró mérlege és adóbevallásai, a korábbi évek mérlegei, könyvelési anyaga, valamint a társaság egyéb irata, a felszámoló nem tudott vagyont felkutatni az adós társaságnál, adatszolgáltatási kötelezettségének irathiany miatt nem tudott eleget tenni. Bejelentette, hogy határidőn belül öt, határidőn túl egy hitelező jelentkezett a felszámolónál, a hitelezői igények összege 64.012.766 forint, amelyből a NAV követelése 3.359.600 forint, az **2. társaság** követelése 9.924.359, az **3. társaság** követelése 25.676.764 forint, és a felperes követelése 24.485.771 forint határidőn túl bejelentett hitelezői igény.

A felszámolási bíróság 20.Fpk.01-13-006120/20. számú végzésével a felszámolási eljárást egyszerűsített módon befejezte, és az adós társaságot megszüntette. Indokolásában rögzítette, hogy a felszámolási eljárás az általános szabályok szerint technikailag lebonyolíthatatlan, az adós vagyona az ismert hitelezők követelésének kielégítésére sem elegendő.

Az elsőfokú eljárásban a felperes csatolta az adós társaság internetről letöltött 2010. évi beszámolóját, és annak elfogadásáról szóló közgyűlési jegyzőkönyvet. E szerint az adós társaság 2010. december 31. napján 128.920 forint forrással rendelkezett, tárgyi eszköze 50.635.000 forint: készlete 27.025.000 forint, követelése 29.035.000 forint volt. Fekete Istvánné bejegyzett független könyvvizsgálói jelentése szerint a 2010. december 31. fordulónapra elkészített mérlegben az eszközök és források egyező végösszege 128.920.000 forint volt.

A fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg és abból helyes jogi következtetést vont le, döntése megalapozott. Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését - a fellebbezés keretei között elbírálva - a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helyes indokaira figyelemmel helybenhagyta, indokolását csupán a fellebbezésre tekintettel egészítette ki.

A II. rendű alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját érintő megállapításait vitatta, ezért az ítéltábla is ezt a kérdést vizsgálta először.

A Cstv. 33/A. § (2) bekezdésének utolsó mondata határozza meg mikor következik be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet. Ez az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták, vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes a vele szemben fennálló követeléseket esedékességükkor kielégíteni, amikor már az a kérdés, hogy az adós van-e elegendő nagyságú likvid vagyona az esedékes tartozások megfizetésére. Az adós

társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének napját követően a vezető tisztségviselő ügyvezetői feladatait a társaság hitelezői érdekeinek elsődlegessége alapján köteles ellátni, e helyzetben már elsődlegesen a hitelezők felé fennálló lejárt vagy rövidesen lejárt tartozások közvetlen kiegyenlítésére szolgáló vagyon megtartására kell törekedni.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkeztének időpontjaként a felperes által megjelölt 2011. augusztus 10. napját, mert ekkor - a felperesi tartozás megfizetésének elmulasztásával - teljes bizonyossággal bekövetkezett és az ügyvezető felelőssége ezt követően vizsgálendő.

Mivel a kereset csak az alperesek felelősségét kérte megállapítani, a felperes a korábbi ügyvezető felelősségét nem kérte vizsgálni, nincs jelentősége annak, hogy a felperes által megjelölt időpont előtt is már fenyegető fizetéseképtelen helyzetben volt-e az adós társaság. A II. rendű alperes a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkeztét követően vált vezető tisztségviselővé. Az alperesek nem bizonyították, nem is állították, hogy a felperes által megjelölt időpontot követően következett be a fenyegető fizetéseképtelenség. A korábbi időszak fizetéseképtelenségének pedig a fentiek miatt nem volt jelentősége, így az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte az erre irányuló bizonyítást.

A II. rendű alperes nem vitatta, hogy a felszámolás kezdő időpontját megelőzően az adóst terhelő, a 2011. és 2012. évi éves beszámoló letétbe helyezésére és közzétételére vonatkozó kötelezettséget nem teljesítette, csupán arra hivatkozott, hogy önhibáján kívül mulasztott, az előző tulajdonos, ügyvezető, könyvelő nem adta át részére az iratokat. Ekörben pusztán a fenti tényeknek, mulasztásoknak van jelentősége, annak oka irreleváns. A II. rendű alperesnek azt kellett volna bizonyítania e körben, hogy a vélelem alapjául szolgáló tények nem állnak fenn, mert iratátadási, beszámoló-letétbehelyezési kötelezettségét teljesítette.

Az üzlethelyiség bérletével kapcsolatban is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a II. rendű alperes esetleges megtévesztése nem bír jelentőséggel a perben, a felelőssége ily módon menthető. Az üzletrész-adásvételi szerződés megtévesztésre alapozott megtámadására irányuló peres eljárásban lett volna jelentősége azoknak a körülményeknek, amelyek a társaság valós vagyoni helyzetével kapcsolatban jelen perben védekezésül előadott.

Az alperes a hitelezői érdekek sérelmének vélelmét nem döntötte meg. Nem bizonyította, hogy ügyvezetői feladatait a társaság hitelezői érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, a hitelezői igények kiegyenlítésére fordítható aktív vagyon mi okból, hogyan csökkent, hogyan tűnt el a 2010. évi mérlegben feltüntetett és a 2011. június 15. napján, az üzletrész átruházásakor meglévő vagyon. A II. rendű alperes a felszámoló nyilatkozatával kívánta igazolni, hogy az adós vagyona értéktelen volt. Azonban a felszámoló - az ügyvezető által át nem adott - vagyon (üzleti berendezések) értéktelenségét az adós társaság felszámolásának 2015. októberi időpontjára vetítetten nyilatkozta, e vagyontárgyak 2011-2013 év közötti elértéktelenedése a II. rendű felelőssége.

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte az ítéltábla a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdésében és 4/A. §-ában foglaltak figyelembevételével mérlegeléssel határozott meg, mely tartalmazza az általános forgalmi adó mértékét is.

Budapest, 2016. november 2.

dr. Volein Anna s.k.
a tanács elnöke

dr. Csányi Terézia Katalin s.k.
előadó bíró

Spiegelbergerné dr. Pofonka Mariann s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: